

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 4 frt.
 Félévre . . . 2 frt.
 Negyedévre . . . 1 frt.
 Megjelenik e lap hetenkint
 vasárnap, egy iven.
 E lap szellemi részét illető
 közlemények a szerkesztő-
 séghez, a pénzügyi kérdések
 kiadó-hivatalhoz külden-
 dők.

Szentési Lap.

Vegyes tartalmu hetiközlöny.

Hirdetési árak:
 A három hasábra terjedő
 petisiorért egyszeri hirdetés
 nél 18 kr., a két hasábosért
 12 kr., az egy hasábosért
 6 kr. számítottatik.
 A „Nyilt-tér”-ben a három
 hasábos petisior igtatási díja
 15 kr. o. é.
 Bélyegdíj minden egyes be-
 igtatásnál 50 kr.
 Bérmentetlen levelek nem
 fogadtatnak el.

Egy ügy, mely hallgat.

„Lassan haladj, tovább érsz.” Mi bizonyos körülmények között nem vonjuk kétségbe e gnoma bölcsességét; de hogy e fölfogás minden viszonyok között nemcsak nem axioma, sőt sokszor vést rojt méhéhen: azt mindenki belátja könnyen. Ha valamely eszme — mely bizonyos közecél eléréseért született — már áthaladt a kezdet nehézségein, s csak egy erélyes lökésre vár, hogy az activ élet áldásos terére érjen, s mégis folyósan nyög, a készülődés meddő árnyékában pang: mi „nolle volle” kénytelenek vagyunk a dolog élén állók vagy erélytelenségében keresni a bajt, vagy abban, hogy hiányzik náluk a gocz, melyre helyezkedve a biztos és sikerült lökést meg lehetne adni. Az ügy, melynek érdekében ez alkalommal szót emelünk a refor. egyház által a múlt évben oly szép buzgalommal — városunk egy lényeges hiányának orvoslása szempontjából — létesített faiskola. Nem kell mondanunk, hogy a ref. egyház ez üdvös mozgalomát — ily fontos tényező hiányában — mindnyáján mily elégedettséggel néztük, s az eszme keresztül vitelét, mily örömmel fogadtuk. Hiszen nemzetünk s különösen e vidék szószeros értelmében földmivelő nép, a földben van minden reményünk, honnan a hasznot a természet adta kincseket megkamatoztatva csakis a kellő értelem támogatta munkakéz aknázhatja ki. Mindnyáján tudjuk, hogy a gazdaszattannak egyik és pedig fontos, jövedelmező ágát a kertészet képezi s ezt előmozdítani a községi faiskola van hivatva, hol iskolás növendékeink a kertészettan elméletéből a gyermekekre nézve élvezetes gyakorlatlaltal egybe kapcsolva oktatást nyernek, s az így szerzett ismereteket előbb a szülei háznál, majd önurái lévén saját birtokukban fogják áldást hozólag érvényesíteni.

Amit ez alkalommal a ref. egyház faiskolája ügyében elmondani akarunk: először is az, hogy nagyon lassan halad s e haladásban nem találjuk meg a rendszert, mely e dícséretre méltó kezdeményezésnek gyümölcsét minél hamarabb elhozná. Hogy e faiskola, mely eddig még nem egyéb az egyház kertjénél valóban faiskola volna, hol a növendékek egy szorgalmas mester oktatását hallgatják. Véleményünk szerint ez ügyben már az első lépés el volt hibázva.

Midőn a parlagon hevert földet az egyház a várostól átvette, bekerítettte, nem azt kellett volna tenni, hogy egyeseknek szétosztogatta kertiveltemény alá (hogy a föld minden költség nélkül jöjjön művelésbe) s így megfontolatlan gazdálkodás szülte tévedésből a faiskola élete nem ott kezdődik, hol a józan rendszer megkövetelné. Vagy mikor fognak e kertben a növendékek oktatásban részesülni: ha már fával be lesz népesítve, hogy egyenesen a fanyesés és nemesítés mesterségébe kezdhessenek? Mi az ez ügyben tett eddigi lépések és intézkedésekből azt kezdjük sejteni, hogy a dolog élén állók nincsenek kellőleg tisztában a faiskola tulajdonképeni életének megállapítása körüli teendővel; mert nem gondoljuk, hogy az indifferenség nehez keze volna a gát, mely a dolgot késlelteti célja elérésében.

Legyen egyik avagy másik, mi az ügy iránti meleg érdekeltségéből szólaltunk föl, s mivel mindent jobb szeretünk ma, mint holnap: nem késünk elmondani nézetünket s segíteni a gordiusi csomó megoldásában.

Véleményünk szerint a dolog igen egyszerű. Először is az egyház le fog mondani e kert házi kezeléséről; mert egy testület, hol mindenkinek külön-külön hivatalos elfoglaltsága van, mint ilyen igen természetesen nem fog sikerrel vezet-

hetni egy magán szorgalomba vágó bármely vállalatot. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy ki kell adni árendába; hanem igen is azt, hogy még a múlt év tavaszán kellett volna az egyháznak derék tanítói közül választani egy kertész-tanítót, ki ugy elméletileg, mint gyakorlatilag birja az e téren megkívántató szakismeretet, s így minden aggodalom nélkül rábizhatjuk növendékeink oktatását. S így egy hozzá értő szakember vezetése mellett lett volna a kertben megtéve az első kapavágás, ki tudta volna, hogy egy faiskola berendezésénél a józan rendszer mit, mikor és mennyit kíván tenni. S mivel a kertészettan tanítása nem az oltás, nyésés mesterségével kezdődik, hanem néhány lépcsővel előbb, már az első kapavágásnál bevezethette volna a tanító növendékeit a kertbe, s a föld megfordításában a földnek különféleségének elméletét könnyen kézzel foghatóvá lehetett volna tenni. E mellett a gyermekek látták volna, hogy egy darab érdemtelen parlagból a józan, munkás szorgalom mit képes művelni. S mivel az első lépéstől kezdve az egész átalakítás művelete közvetlen figyelmök fölköltése mellett folyt volna végig: a gyermek szabatos egész képét vitte volna ki az életbe az okszerű mintakertészetnek, hol minden lépésnek előre látható oka s áldás dús következése van.

Mi ilyen formán óhajtottuk volna, ha a faiskola megkezdi pályafutását.

Ne ringassuk tehát magunkat azon téves hiedelemben, hogy e kertben egy kertésztanító csak akkor kezdheti meg tényleges működését, mikor már az okszerűen be van rendezve. Hiszen épen e semmit jelentő állapotot kell a gyermeknek látni, hogy a tapasztalata alatt kivivott eredmény munkaösztoné mellett összes figyelmét, lelkesedését fölköltse. A múlt év már el van

TÁRCA.

„A vak költő leánya.”

— Szomorú játék 5 fölvonásban. —

Írta: SIMA FERENC.

(Néhány vonás szerzőnek a napokban bevezett drámai művéből. E részecske a mű harmadik fölvonásából van véve.)

Jelenet.

Bessenyei, Sára.

Bessenyei. (A vak költő egy özvegy grófné uri kegyéből élő becsületes agg, a grófné házában lakik.) Idát ily korán miért hivatja a grófné? (aggodva) Oh, ugy érzem, hogy élttem legkétségbe ejtőbb pillanatai végnapjaimra következnek. (epésen) De miért is kell egy vén embernek élni, ki fekélyként tapad mások testére, megrabolva embertársai kényelmét! Kinek undor s keserű az élet s ki undorrá, keserűvé teszi mások életét! Borzasztó törvénye az igazságtalan végzetnek! Oh, és e napot legborzasztóbbnak sejtem egész életemben! Menj, nézd meg jön-e már Ida? . . . Miért ment? miért hitták? Oh, miért is van gyermekem?!

Sára. (Bessenyei neje) Kérlek, légy nyugodt. Leányunk bizonyosan reggeli sétára kíséri a grófnét . . .

Bessenyei. (türelmetlenül) Badar beszéd? Reggeli séta! Oh asszony, ne üzz gonyt iszonyu sejtelmemből!

Sára. Istenem! De nem értem aggodásod okát.

Bessenyei. Ida soká jön. Oh, miért is eresztém el gyermekemet!

Sára. Csenedesdj, légy nyugodt. Gyermekünk mindjárt jönni fog.

Bessenyei. Nem. Rosz sejtelmek vannak. Oh, a vak ember meg van fosztva a testi nemek áldásától, gyönyörétől; de lelki szemei jól látják a jövőt. (hallgat) Oh, és Ida még most sem jön.

Sára. Légy nyugodt. A grófné, mint öngyermekét, szereti Idát.

Bessenyei. Szereti? . . . Mit? Asszony megörültél?! Nem tudod, nem érzed, oh nem sejtéd miért hivatja Idát a grófné?! . . . A gróf és e leány szeretik egymást. — Ez nem titok többé a grófné előtt sem. Láttad tegnap a grófnét? Hallottad mit beszélt néhány perccel előbb? Oh istenem! Miért nincsenek szemeim? Most gyermekemet nem éri szégyen, apjának öz fejét nem keni gyalázat!

Sára. Istenem! Oh ne beszélj oly borzasztóan, és ne szórd a vádat fejemre! Gyermeked anyja nem hibás.

Bessenyei. (keserű gunynyal) Önmagamé a bűn: miért vagyok vak. Oh, miért vagyok vak!

Sára. Oh ember, ne hidd a borzasztó ítéletet fejedre!

Bessenyei. Coitt. (hallgat) Menj gyermekem után. Menj, látom fetrengeni a megsértett büszkeség ki méletlen lábai előtt! . . . Hah! hallom segítség kiáltását! Menj szerencsétlen! Látom gyermekedet térdre esdve!

Sára. (törülgeti férje homlokát) Oh hallgass, csenedesdj le alaptalan aggodalmadat. A grófnének nincs joga bántani gyermekünket. Oh hallgass, iszonyu aggodalmat rémmé fogyasztja minden gondolatát lelkemnek. Oh hallgass. Leányod mindjárt itt lesz, örömtől repesve, ragyogó arccal leheli szerelme csókját homlokod barázdáira.

Bessenyei. Lelkemben millió örült gondolat zsi-bong; és ez iszonyu szellemek megreszkettetik velömet . . . Micsoda nap van ma? . . . Péntek. Péntek! Oh pénteken vesztém el két szemem világát!

Sára. Oh csenedesdj, csenedesdj! Ah, kopogás, kopogás. Itt jön gyermeked, itt jön leányod!

Jelenet.

Ida, Arthur, előbbiek.

(Ida, Bessenyei leánya, eltakarja szemét.)

Sára. Itt van gyermeked! Ah, mi lőtt? mi lőtt?

To airaz? (közelebb lép, megakarja fogni a leány kezét)

Bessenyei. (tompán) Mondtam.

Ida. Ne érij hozzám anyám! Ne nevezetek, oh ne nevezetek gyermeketeknek! (fölgajdulva kitér) Ah, mert a gyermek, kit becsütelnek mondanak, a nő személy, kit rimának neveznek! Oh, egy ilyen szerencsétlen nem érdemli meg, hogy becsületben öszült szülei kitért karokkal fogadják!

Sára. Oh én szerencsétlen anyja!

Bessenyei. Szerencsétlen leány!

Sára. (Arthurhoz) Érték mindent, gyermekem ur anyja által becsütelnek bélyegzetetett. Szörnyűség! (megragadja a gróf karját) Szóljon gróf: ur Megérdemelte-e e borzasztó büntetést gyermekem?!

Bessenyei. Ön itt van, uram? (igyekszik közelebb lépni) Szóljon, mit keres? Beszéljen uram! Egy legdrágább kincse — gyermeke megtámadott becsülete — fölött kesergő apa kérdi önt. Mondja gróf ur, van-e oly gazdag, hogy vissza adhassa gyermekem szóba hozott becsületét? Oh irgalmas isten, miért vagyok én vak, hogy nyugodtan számot adhatnék gyermekem lépteiről! Nem. Ne szóljon gróf ur, összeroskadok a szégyen sulya alatt. Hallgasson uram! Válasza egy kés döféssel többet ejtene ugy is vérző szivemen. Távozzék uram! Ha már látogatása által szóba hozta gyermekem jó nevét, szégyent hozott e becsületben öszült förtökre: kérem, ne kísértsen tovább! Menjén, s ha lelkiismerete engedni: feledje örökre ez ugy is elég szerencsétlen családot!

játszva, legalább ez év ne menjen el eredmény nélkül.

Nézetünk szerint akár holnap megkezdheti e kertben egy kertésztanító működését: miért odáznánk hát még továbbra is el az ügyet, mikor a leggyorsabb tett mellett sem vagyunk képesek annyit s oly hamar tenni, mennyit helyzetünk tenni parancsol! Vagy nem hiszszük, hogy itt is állna a gnoma: „Lassan haladj, tovább érsz.“
Sima Ferenc.

Viszhang.

(A „Szentesi Lap“ 18-ik száma „Hogyan gazdálkodunk?“ című vezércikkére.)

A jobb napokban, ha öntudatlanul saját kárunkra merényletet követtünk el: a körülmények, viszonyok által kényszerített hideg józan ész nem bitt felelősségre bennünket; azonban ma, midőn helyzetünk minden nap világosabb, a jövő mindig sötétebb színekben mutatkozik, midőn az ösök igaz vérén szerzett szent örök inogni kezd lábunk alatt, — ma mondom már nem szabad egy lépést a megszokott gyakorlat terén sem tennünk, míg annak legalább sejthető következtéseit ki nem kérdeztük az értelemből.

Az értelem a legfőbb töke minden vállalatnál, legyen az üzlet, iparág vagy földművelés. — Állapodjunk meg ez utóbbinál, melyről — hazánkban még mindig — a ránk avult, régi hibás gyakorlat viszi saját kárunkra a vezérszerepet, hol az értelem még alig birt egy talpalatnyi tért biztosítani magának a gyakorlat fölött, melyet kellene, hogy az ész világa melegítsen, világítson körül.

Hogy a gazdasági szakértelem hiánya mily botrányos szerepet játszik válságos helyzetünkben ma is, — ennek kézzel foghatóvá tételére alig kell a műveltebb külföldre hivatkoznunk, kik — eltekintve ipar és kereskedelmi fölényüket — silányabb, kevesebb művelhető föld mellett aránylag folytonosan 10—15 magot termelnek, míg mi 4—5-öt, s így ők bővölködnek, boldogok addig, míg mink miserabilis állapotunkat siratjuk. Ne higyük, hogy szomszédaink kedvéért szép reményeink kigunyolására a természet mivel csudát csudát mivel a magasabb szakértelemmel karöltve járó ernyedetlen értelmes munkásság.

Vagy nem jut eszünkbe, hogy 5—6 évi folytonos silány, rongy termésnek főoka — a természet elkerülhetlen beavatkozása mellett — talán saját hibás gazdasági rendszerünkben rejlik? Vessünk például egy futó pillantást a gazdasági élet egyik legfontosabb lényegére, melyet ha szem elől tévesztünk, minden reményünket isten kegyelmére bízhatjuk: ha okkal-móddal visszaadjuk-e a földnek a termelés által magképzésre kiereszkolt anyagot? S itt nem szabad szem elől tévesztünk még azt sem, hogy hazánk évenként ezrek és ezrekre menő hizott marhát szállít külföldre. Ezen kívül kivisszük (de ez nem lehet másként, mert mi földművelő nép vagyunk, terményeink árán szerezzük be mindenünket) buza, dohány, tengeri termésünk egyik

legnagyobb részét, melyet mind a mi földünk termelt, s melyeknek hulladéka sem kerül többé vissza hozzánk. Nem hiszem, hogy legyen, még a legrövidebben gondolkozó földművelőink közt is olyan, kinek figyelmét elkerülte volna a lényeges körülmény, hogy a föld megkívánja, hogy a tőle elvont haszonért kellő kárpótlást nyujtsunk; mit, — mert kiszoktunk feledni a számitásból, — teljesítünk is nem is: a föld természetesen terméseknél szokott visszatruccolni. Vagy lehet-e ez más képen? Okoskodjunk csak egy kissé s gondolkozunk komolyan a tételek fölött; mert az okszerű gazdasági tudomány koránt sem áll oly csekélyből, mint azt nálunk venni szokták. Tehát az a kérdés, hogy visszaadjuk-e évről-évre a földnek azt, mit tőle termelés által elvontunk? Egyik jelesebb vegyészünk nézete szerint holdanként az évi buzatermés 57 font magképzésre szükséges anyagot von el a földtől, melyet, hogy a következő évben ismét megnyerjünk legkevesebb 250 mázsa jól elkészített trágyát kell hordanunk az egy hold földre. (Meggjegyezzük, hogy ezt minden évben ismételve csak akkor kell tennünk, ha valamely földben folytonosan buzát termeltünk.)

Megteesszük-e mi ezt? Nem, s az évről-évre tartó nyomorult termések főoka — a természet beavatkozásának leszámítása mellett — e csekélynek látszó, de igen fontos körülményekben keresendő.

Nálunk egy tévtan despotismusa uralkodik a természeti törvényekkel szembe állított higgadt, szabad gazdasági nézetek fölött, — ez az a öntudatos okoskodás fölé emelkedett dogma, hogy: „minden, ami a gazdasági életben történik, az isten akaratának egyenes kifolyása.“ E téves hit bénítólag áll útjában a józan reformok meggyökeresedésének; de e hittel szemben csak a külföld kivított eredményeire kell utalnunk, hol mióta a penészes könyvmolyok, természetbuvárok nézete alá adá fejét a gazdasági gyakorlat: azóta a jólét fölvirágzása mellett, a nép meggyőződött arról, hogy a gazdasági életben igen is van bizonyos ok, melynek természetesen bekövetkező hatásait nem áll módjában a földművelőnek megakadályozni, de szabadságában áll, sőt a józan értelem parancsolja kikutatni s megválasztani az okok közül azokat, melyeknek áldásos hatását elérni ohajtjuk. Ennek bebizonyítására térjünk vissza trágyázási tételünkre.

(Folytatása következik.) (S. F.)

Megyei közgyűlés.

Szegvár, 1876. máj. 10-én.

Csongrád megye törvényhatósági bizottságának f. évi május hó 9 én s folytatólag tartott közgyűlését Kis-zombori Rónay Lajos főispán úr ömeltósága következő beszédével nyitotta meg:

„Izgalmas, sőt bátran el lehet mondani viszontagságteles napokat éltünk keresztül azóta, mióta a bizottságnak általam igen tisztelt tagjait utóbbi időben közgyűlésileg együtt látni és üdvözölhetni szerencsés valék.

A Tisza folyó vizének rendkívüli nagy áradása majdnem egész megyénket végelpusztulással fenyegette; a veszély óriási nagysága nemcsak egyeseket és társu-

latokat, hanem egész községeket is élethalálra való harc és küzdelemre szólított föl, — és valóban saját tapasztalatom után mondhatom, bámulatos volt azon áldozatkészség, azon fáradhatatlan kitartás a munkában, azon hangyaszorgalom, melyet megyénk lakossága úgy, mint az erre hivatott közegek kivétel nélkül, a vész elhárítása céljából az egész idő alatt folytonosan kifejtettek és tanúsítottak; fáradozásait isten segéd-mével nagy részben siker koronázta; megyénk tisztán-inneni része azonban Csongrád városával egyetemben, a még eddig soha nem látott víz magasságának és az őket folytonosan ostromló nagy szelek és viharok pusztító dúlásainak nem voltak képesek hosszú ideig sikerrel ellenállni, minek szerencsétlen következménye lőu, hogy megyénk tisztáninnyi oldalán körülbelül 35 ezer hold esett a víz elöntésének áldozatul.

Megyéink alispánja hivatalos jelentésében bizonyára hű képét fogja adni a történeteknek, és egyúttal előadandja a csapás részleteit is, azért én őt e tekintetben megelőzni egyáltalán nem kívánom, azt azonban mégis fájdalommal említem meg, hogy Csongrád városának egyharmada romban hever; — a mint e szerencsétlenségről hivatalos úton értesítve lettem, s különösen arról, hogy a város lakóinak egy része élelmiszerek nélkül maradt, egy pillanatig sem késtem kormánynak atyáskodó gondoskodását e szerencsétlenségre föl hívni, és kormányi intézkedés következtében csakhamar oly állapotba helyeztettem, hogy a víz kiöntés utáni harmadnapon immár a szükség enyhítéséül élelmi szerekkel megrakottan kötöttem ki „Blocksberg“ nevű gőzösön Csongrád városának falai alatt; és ez időtől fogva ötször vitorlázott föl élelmi szerekkel Csongrádra a nevezett gőzös; és ezen intézkedéseknek, valamint a szomszédos községek jótéteményű adakozásainak tulajdonítható az, hogy Csongrád városában élelmi tekintetben szükség nem volt, és jelenleg sincs; — körülbelül azonban 400 ház romban hever, e tekintetben kellett tehát nézetem szerint a közgyűlésnek mielőbb intézkedni; készpénzt nem nyujthat megyénk közönsége, mint ilyen, mert azzal nem rendelkezik; de más részről minden célra vezető út és eszközt föl kell használni, hogy a károsultak sorsán a lehetőségig segítve legyen.

A tárgysorozat szerint most alispán úr hivatalos jelentésének fölolvastása következnék; mielőtt azonban ezt meghallgatnók, engedje meg a tisztelt közgyűlés, hogy szorult kebellem bár, röviden jelentést tehessek azon küldöttség eljárásáról, mely a f. é. február hó 1-ő napján tartott rendkívüli közgyűlésünkben, személyes elnökletem alatt azon célból küldetett föl hazánk fővárosába Budapestre, hogy ott dicsőült hazánk nagy fiának, a haza bölcsének, a ki szellemi óriási nagyságánál, és jellemének arany tisztaságánál fogva nemcsak saját nemzetünknek, de a világ legnagyobb és legcivilizáltabb nemzetének is méltó büszkesége lett volna, hogy — mondom — hazánk legnagyobb fiának, országosan reudezett temetésén megyénk közönségét képviselje.

A küldöttség hazafiúi mély bánattal keblében, szomorú, gyászos kiküldetésében eljár; a tagok közül

Sára. Legyen kegyelmes gróf ur, feledje örökre gyermekem!

Arthur. (Az öz. grófnénak egyetlen fia, becsületes ifju, ki szereti az egyszerű polgár leányt s anyjának sértett fölháborodása dacára is el akarja venni.) Ugy, tépjétek, szagassátok e nyomorult saivet! Anyám egy perccel előbb megtagadott, kiátkozott. Most rajtatok a sor: Dobjátok ki; s azután, hogy a pohár csordultig legyen, kacagjatok!

Bessenyei. } Távozzék gróf ur!
Sára. }

Arthur. (Idához) Te néma vagy? Ajkadra fagyott a hallgatás bilincse, a néma halálos itélet? Beszélj te! Te, ki szenvedésem, fájdalomam osztályosa vagy, ki ismered lényemmel összefortt vágyát lelkemnek. Beszélj, mond: kiléphetek-e én így e lak küszöbén?!

Ida. Arthur, oh szerencsétlen Arthurom!

Bessenyei. } Ah!
Sára. }

Bessenyei. (Komoran) Leány, leány! Oh pusztulj, pusztulj örökre előlem! A rongy, melyet testeden hordasz, a kegyelem falat, melyet szádba teszsz: nem kacag-e örülten füledbe!?

Ida. Atyám, te bölcs s nem vagy igazságtalan. Ne itélj gyermekeid fölött.

Sára. Távozzék gróf ur!

Arthur. Nem, asszonyom. Így, ennyivel távozni önbecsemet sértendé. De ne hidd, nem a nyers erőszak köti meg léptemet.

Előbb a tisztelet hozta közétek lábamat, majd egy édes, titkos vagy, melyet előbb önmagamtól akartam eltávolítani, s mely alatt később erőm, akaratom megtörtött. A szeretet szent, ihletével közeledtem gyermeketekhez. Érzelmünk kölcsönös vala. Vágyainkat, álmainkat

titokban egy tündérekéz foná. S ki merészelné eltépni a láncot, melyet egy isteni kéz kötött?! . . . Oh, hagyjátok meg a szívet érzelmeinek, s ne tüzzetek e kettő közé gyilkot, mert az egyik kövé lesz mely penészt terem, a másik rémmé, mely nyugalmatok forrásába jár fűrödni! — — — — —

Jelenet.

Grófné. (hirtelen belép, körül tekint)

Arthur. (kezénél fogva maga mellé vonja Idát) Ah, anyám!

Ida. Istenem!

Sára. A grófné!

Bessenyei. Mi az? Ki van itt?

Grófné. (Arthur és Idára tekint, fölháborodva) Ah, és ennyi szemtelenség . . . (feléjük köp) Becstelének! Arthur. Anyám! ne kényszeríts a szülői tisztelet-ről feledkezni meg!

Grófné. (gunnyal) Mit, gróf ur? Önt nevéhez méltó nemes szenvedelmé messzire ragadná. Ha ha! Hiszen a dicső Rómát is saját becstelen fia temették a gyalázat sarába.

Arthur. (visszatántorog) Anyám, te iszonyu vagy!

Sára. (esdőleg) Méltóságos asszonyom!

Bessenyei. Istenem, mi történik itt?!

Grófné. (Bessenyei kezét megragadja) Mi? Nem tudja ön? . . . Oh ön boldog! Nincsenek szemei, melyek a szegényperet csalják az ember arcára. Leánya itt nemének tiszta önézetét megtagadva, egy élvhajhász!

Arthur. (magáról megfélekedve anyja karját megfogja) Megállj! Más becsülete épp annyit ér, mint saját magadé!

Grófné. (dühvel vissza rántja kezét) Vedd el szennyes kezéd te átkozott! Menj, a helyt, hogy anyádat tiszteletlenül érinted: oltsd el szemtelen szomját lelkednek e hitvány nép légkörében itt! . . .

Bessenyei. } Istenem!
Sára. }

Ida. Vakulj meg értelmem világa, hogy ne lássam e szennyet!

Arthur. Oh mért nem vagyok kölyke egy pusztai fene vadnak!

Grófné. Hogy semmi emberi törvény ne gátolná keblembé mártani veszett körmedet!

Arthur. (fölháborodását legyőzve, közelebb lép, esdve) Nem anyám! Oh könyörülj! Nézd e szegény leányt, szíve szakad a meg nem érdemlett gyalázat sulya alatt. És ő hallgat, néma, nem kél védelmére becsületének; mert akkor irántad kellene kiméletesnek lennie! Könyörülj anyám! Ó ártatlan! Soha nem jut eszébe, hogy engemet szeressen! Én kerestem föl mint éltet adó nap sugar a bokrok mélye alá temetmetkezett ártatlan ibolyát. Én loptam keblébe magamat! Ajkára az első szerelmi szózatot, s mint virág kelyhéről a hajnali szellő, az első szerelmi csókot ajkáról én lopám. Oh, a bűnös én vagyok! Tépjétek szívem izmonként szerte szét, csak legyetek kiméletes ő iránta! Oh, légy kiméletes ő iránta! És nézd e két aggot itt! Nem szorul-e el szíved? Nem támad-e föl lelkiismereted? — Arcukon a fölháborodott sértett büszkeség erőszakolta szegény pirja ég!

Grófné. Örült beszéd, melytől anyád undorral fordul el. Oh volnál inkább a sir fenekén, benned kiveszve családom mindene: most boldognak mondanám magam! (gondolkozik) De mit állok én itt? Miért jöttem? Nem szegény nekem e lak levegőjét szívnom?!

Bessenyei. (komor fájdalommal) Méltóságos asszonyom! Én egy nyomorék koldus vagyok, örök halát vések emlékem táplájára az iránt, ki elég boldog meg nem érdemlett kínaimat enyhíteni! Méltóságod jó hosszú

mindazok, a kik elháríthatlan okok miatt a följövetelben akadályozva nem voltak, úgy szinte Szentés és Csongrád városok külön küldöttjei is sietve jöttek föl, hogy velünk együtt közösen jelen legyenek azon a gyászos helyen: hol a temetkezés fölött egy nemzet sírva áll.

És Szivünkben hordott hálánk és kegyeletünknek külsőleg is némi kifejezést adandók, Csongrád megye közönségének nevében babérkoszorút tettük le a dicsőült nagy hazafi gyászos ravatalára.

Az elhunytak dicső emléke, már a folyó év február 1-én napján megtartott rendkívüli közgyűlésünk alkalmával jegyzőkönyvünkben megörökítve lévén, jelenleg e tekintetben alig van más hátra, mint azon óhajításunknak kifejezése: vajha örökké köztünk maradjon szelleme azon hazafinak, a kinek, míg élt, szívének minden dobbanása a hazáé volt!

A megnyitó beszéd után fölolvastattat a megye állapotára vonatkozó alispáni jelentés, melyből többek között, szomorúan értette meg a közgyűlés: hogy az ideai árvízveszély Csongrád megye területén is, és különösen Csongrád város területén, mely roppant károkat okozott, hogy mily nagyjóság vár enyhítésre és hány tönkre jutott szerencsétlen embertársunk vigasztalásra. Az alispáni jelentésből kifolyólag tett indítvány folytán egy, megyei központi gyámolító bizottság alakított; oly célból, hogy e bizottság, saját belátása szerint, részint könyöradományok gyűjtése, részint sorajátékok vagy hangversenyek rendezése által törekedjék minél nagyobb segélyösszeget gyűjteni, hogy ezáltal az inasgések nyomorán, ha nem is egészen segítve, de legalább enyhítve legyen.

Az üresedésben volt megyei első aljegyzői állomásra a volt második aljegyző lett egyhangúlag megválasztva; az ekként üresedésbe jött második aljegyzői állomásra pedig, szavazat többséggel Balassa Lajos választott meg.

A közgyűlés falyama alatt, a tisztántúli járásban üresedésben volt csendbiztosi állomás is betöltött; mely állomásra főispán úr ő méltósága által Szalay Gyárfás neveztetett ki, egyszersmind utasítván, hogy lakását Szegvárra, a járás székhelyére tegye.

A gyűlés első napján ez ügyeken kívül több nem tárgyalatott.

Megjegyeztetik még: hogy főispán úr ő méltósága által Hubacsok Pál ügyvédjelölt megyei tiszteletbeli aljegyzővé kineveztetett. —y.

Világfolyása.

Mióta a 67-diki kiegyezés létre hozatott, közgyűlési életünkben oly feszült izgatottság, érdekeltség nem uralkodott soha, mint az elmúlt napokban. A vissza folyott lélekzet részben már föl szabadult. Az úgy, mely a nemzet — legkisebb emberétől legnagyobbig — minden fiának figyelmét komolyan föl költé s a köz várakozás feszültté tette: ma részben le van gömbölyítve. Május 2-án a „bank és vámkérdés”-ben az egyesség a politikailag egybe kapcsolt két állam közt megkötött. Hosszas vajadás volt ez is, mely alatt önértékünk iránti bizalmunk elpárolgott, hogy a születendő egének utat nyisson. Elégedettség hangja sehol sincs,

idő óta kegyei halmozta el családomat. Oh nincs erőm a tisztelet s hálával összeolvadt érzelmeket kifejezni, mely oly sokszorosan megpróbált lelkemet át meg átjárta a pillanatban, midőn az emberi szeretet kinyitá előttünk e lak ajtaját. Azóta buzgó imámba méltóságod nevét szövé. Es boldog volt ébredésem, ha olykor álmaimban képzeletem teremtete alakja védangyalomként megjelent. Oh de bocsásson meg, ha e pillanatban kiméletlen szavainak sulya alatt összezsugorodik szívem, s háláérzetem nem képes keblemben elnyomni a tompa kínos fájdalmat, melyet megsértett családi becsületem fölött érzik! Oh kegyelmes grófné! Forduljon el emberszerető jó lelkével tőlünk! Csakja be előttünk háza ajtaját; csak egyre kérem, csak azt kívánom, követelem meg méltóságodtól, hogy ne ejtse szóba, ne dobja a fülhaborodás illetéktelen mérlegére nyomorult családom egyetlen kincsét, becsületét! A gróf ur és leányom szerelmének mi lábat nem adánk! Legyen erre, ősz fejem s két vak szemem tanu!

Grófné. Oh, a guny éles töreként járja a gondolat keresztül-kasul lelkemet, hogy a háládat földje virperát terem, mely végre üntestembe harap!

Bessenyei. Holnap elhagyjuk házá méltóságos asszonyom!

Grófné. Azért jöttem. Akaratom szerint cselekszetek!

Bessenyei. Nevének oltárt fogunk szívünkbe emelni!

Grófné. (gunnyal) Ha ha! Ugy jártam, mint isten világteremtésekor, embert teremtett s nem látta, hogy ez méhében ördögöt rejteget! (el)

még maga a kormány is nyíltan ki mondja, hogy megvagyunk ez egyesség által károsítva. De úgy tartják, hogy az alku meg nem kötése után sokkal nagyobb veszedelemnek nézhetünk elő.

Az egyesség által kivívott eredmények fölötti tájékoztatás kedvéért a következőkben vonjuk össze a megállapodást: A gyapju- és gyapotárakra magasabb vám-tételek szabtatnak, ami nagyban és egészben az osztrák ipar védelmére szolgál. Ennek fejében azután a magyar gazdasági nyereseményeknek adatik kölcsönbe védelem. Ami a vám visszatérítést illeti: itt az osztrákok által ajánlt kulcs fogadtatott el. A fogyasztási adók kérdésében az osztrák kormány a magyar követeléseket olyanoknak tartja, melyek túllálnak a kielégíthetés határán.

A bankügy pedig a következő képen oldatott meg. Egy Budapesten föllállított fiók igazgatóság magyar nemzeti bank közös lesz, miből a bankjegyekre közös „német-magyar” fölirat következik; ebből azonban már senki ne vonjon egy új következtetést, hogy tudni illeik a pesti fiók bank majd bankjegyeket is nyomat. E terhes foglalkozást a jó szívű bécsiek szivesek voltak úgy is eléggé nyomott vállalkról levenni, s így nekünk nem marad egyéb hátra, mint a fráternek a sült galamb evésnél, hogy tudni illik a bécsiek által fejünkre kivetett bankjegy mennyiséget fordítsuk böics belátásunk szerint oda, hova kell.

Ennyi az egész. Aki nincs megelégedve ennyivel: az az én hajamba hasztalan kap, hogy kirázza fejemből az elégedettség édes illattal telt mámorát; mert abban ugyan elégedetlenségénél egyebet nem talál. Azonban még az egyesség bizony elég szomorú formában történt kimenetelét fölött ne essünk kétségbe; mert még hátra van egy forum, mely még önértetének egész büszkeségével tolthatja vissza az egyességet, melyet a kormány — jobbra nem lévén kilátása — létrehozott. Az alsóházat értjük itt, mely elá még ezután fog az egyesség a kormány részéről elfogadás végett beterjesztetni. Ha számba vesszük, hogy az elégtelenség a szabad-elvű pártban oly nagy, hogy: az már ideig is szakadást szült: az alsó ház erélyes föllepésére utolsó nézetünk nem nevezhető tulzottnak. A szabad-elvű pártban a szakadás tény. Tisza Kálmán azon fölvetésére, hogy helyes-e és elfogadj-e a párt a kormány által keresztül vitt egyességet: 181 igennel, 80 nemmel felelt 94 szabad-elvű képviselő nem volt jelen. A jövő számban határozottabb képét fogjuk nyujthatni a világállásának.

Keleti ügyek. A lázadás színhelyéről vett hírek-ből annyit okulhatunk, hogy a porta nem képes a lázadás elnyomására kellő erélyt és erőt fejteni ki, s viszont a fölkelők harcias mozgalma nem egyéb semmit jelentő féktelenkedésnél. Szóval még mindig a régi nyirkos kerékvasban döcög valamennyi viszontagság Törökország zaklatott részein. Az európai kétszínű diplomacia (mert nem látunk tiszta szándékot az okoskodásokban) abban a véleményben van, hogy a lázongás lecsendesítése csakis az osztrák-magyar fegyveres erők közbejvetésével lehetséges. Nálunk azonban nincs kedve senkinek e pénzzel és veszedelemmel járó intervencióhoz. Andrásy külügyi miniszter jelenleg Berlinben van, hogy ott Bismarck és Gortsakoff hercegek társaságában a keleti kérdések legszebb módú megoldása fölött értekezzenek. Pajzán.

Hangverseny.

— 1876. május 11-én. —

A szentesi nő- és daleyület által május 11-én rendezett hangverseny reményünkön fölül sikerült. Nem mondunk fölös számú közönséget; de városunk összes intelligenciájának képviselése mellett vidékről is voltak többen vendégeink, közöttük méltóságos Rónay Lajos ur, megyénk derék főispánja kedves családjával. Ami a föllepő közreműködők sikerét illeti: azoknak az egyes műdarabok sikerült legömbölyítése után zajos tapsainkkal rögtön kinyilvánítottuk osztatlan elismerésünket. Nem kell mondanunk sem, hogy a magunkkal vitt, siker esetre szánt tenger virágcsokrot: a föllepők lábái elé kellett szórunk. Ami a műsor egyes darabjait illeti: a dalárda gyönyörű darabjaival semmi kívánni valót nem hagyott hátra, mit mi az egyes takkok kellő képviselése mellett, a jól elkészülésnek tulajdonítunk. Különösen szivesen vettük a magyar népdalokat. Azok a nagy szabású idegen darabok magasabb régióba ragadnak beünket, a költői gyönyörű tónusával ragadják meg lelkünket; de mindamellert nem képesek előidézni ama meleg hatást, melylyel magasabb élvezet mellett — egy — érzelmünkkel összeolvadt magyar dal kapja meg lelkünket. S miért van ez? Mert a szöveget, melyet értünk, érzünk, egy ismert kedves hang szűri szív idegeinken keresztül. „S szívhez szóljon az, ami hatni akar.” De kevesebbet a kertről, mert a virágnak nem jut idő. Mind a mellett az est fő érdeme nem a dalárda. Le a kalapot Szentés derék lányai előtt!

Az első dal után, melyet a dalárda énekelt, Cikatricis Etelka kisasszony szavalta: Pókáné, Gyulai Páltól. E nehéz, hosszú darabot bátran s néhol az érzelmek kellő árnyalataival, mondhatjuk szabatos kerekdedséggel adta elő. Ha tekintetbe vesszük a darab nehézségét s azt, hogy az illető kisasszony ez alkalommal lépett föl először: a föladat megoldását teljes mértékben sikerültnek mondhatjuk. — Ez után Scholtz Berta kisasszony lépett föl kétszer, előbb zongorán játszotta Jóó Károly ural Mendelssohn „Ruys Biays” gyönyörű nyitányát, majd egy „Triót” Mozart-tól, zongora, hegedű- és gordonkán Jóó Károly és Czapek Vilmos urak közreműködése mellett. Mindkét föllepés egész mértékben kielégíté várakozásunkat. Majd Jóó Károly ur zongora kísérete mellett népdalokat énekelt Török Jeanette kisasszony. E föllepés az, mi ez est koronáját képezé. „Szívhez szóljon az, aki hatni akar.” Török Jeanette kisasszony szívünkhez szolt eléggé is-

kolázott szép hangjával, melyet egyes helyeken szabatos otthonossággal s oly szépen alakított a műdarab kívánalmához, hogy dala közben már taps s a tetszés zajos nyilatkozata tört elő, de első dalánál még inkább sikerültnek mondhatjuk azt, melyet zajos „ujra” után közönségünkre dalolt.

Záradékkul még a dalárda egy „tréfás négyest” dalolt Schaffer-tól, mely helyett — mind a mellett, hogy sikerült s mosolyra is csalt bennünket — szivesebben hallottunk volna, s talán a közönségnek inkább megfelelt volna egy magyar darab. Mert, ha nem akarjuk is azt mondani, hogy a nemzeti közérzetet látjuk könnyelműen ignorálva akkor, midőn látunk, hallunk egy tősgyökeres magyar közönségnek rendezett hangversenyen két darab magyar mellett négy darab idegent a műsorban: de mégis szivesen maradtunk a költővel, ki a hazai iránt való rokonszenvéből, oly szépen mondja:

„Ígényli, hogy beestüljed
Honod külföld felett,
Védd, ápd, mikkel isten
Megáldá földedet.”

Nem kell mondanunk sem, hogy a műszak amaranth illatával telt templomból végre is a minden napi eleven jó kedvnek csináltunk színhelyet, hol már csak a rósás arcu fiataliságnak terem az eper. Az első zenekar közre működése mellett a tánc multság reggelig tartott. Sima.

Helyi hírek.

* Szerkesztő távollétében e lap szerkesztése körüli teendőket e héten Sima Ferenc végezte.

* Május 6-án a helybeli tanuló ifjuság által rendezett majális — dacára a közbe jött alkalmatlan időnek — teljes mértékben sikerültnek mondhatjuk.

* Krecsányi Ignác színigazgató, dráma-, vigjáték-, népszimű- és operette színtársulatával e hó közepén érkezik városunkba s kezdi meg működését. E társulatról, mely jelenleg Sátoralja-Ujhelyben, s Sárospatakon a közönség és Sajtó osztatlan elismerése és tetszése között működik, sok jót hallottunk. A tagok névsora: Aranyossyné-Mánn Jolán, Aranyossy Gyula, Breznay Géza, Breznayné-Balogh Róza, Bereczky Ilka, Dálnoky K., Dálnokyné-Váczy Vilma segédénekésnö; Dezső Ödön, Derzsy Irma, Ferenczy Alajos, Fabriczy Gizella, Kiss Ferenc, Kiss Mihály, Klár József, karnagy, Komlóssy József, Kócsy József, Kócsyné Lilla, Krecsányiné-Kiss Veron, Krecsányi Ignác, Munkácsy Gyula, Szentesy Vilma, Székely Emma, Széplakyné-Ladányi Ilka, sűgőnö, Ujj Ferenc, Ujj Ferencné. E szép számból előre azt következtethetjük, hogy minden szerepkör arra hivatott egyén által van képviselve. Mi szives örömmel várjuk a nemes élvezetek apostolait, s erősen hiszszük, hogy szép élvezetekért szivesen áldozó közönségünk igényeink teljes kielégítése mellett, e mostoha pénzviszonyok közt is folytonosan kellő támogatásban fogja részesíteni e szép reményekkel közelgő társulatot.

* A kapitányi hivatalnál egy gyémántkőves arany gyűrű van letéve. A tulajdonos, tulajdonjogának igazolása mellett átvetheti.

* A helybeli casino-egylet körében a Duna árvízkarosultak javára rendezett gyűjtéshez, — mely a „Pesti Napló” márc. 19-iki számában nyugtatva volt, — következő casino-tagok járultak: Csukás Benjámín 5 ft., Kiss Zsigmond 5 ft., Pokomándi Gábor 5 ft., Burg Lajos 2 ft., Jurenák Ede 5 ft., Farkas Lajos 2 ft., Schlesinger József 2 ft., Ónodi Sándor 1 ft., Mikecz Ferenc 1 ft., Dr. Götzl Bertalan 1 ft., Fried Zsigmond 1 ft., Bulla Sándor 50 kr., Bányai József 1 ft., Dr. Pollák Sándor 1 ft., N. N. 5á kr., Nagy Áron 2 ft., Szabó Károly 2 ft., Sulez Károly 1 ft., Fülöp Alajos 50 kr., Kiss Pál 2 ft., Szívós Béla 1 ft., Szerényi Ede 50 kr., Szojka Pál 1 ft., Kajtar Lajos 30 kr., Nagy Ferenc 1 ft., Nagy György 50 kr., Gombos Károly 1 ft., Hönigfeld Bernát 30 kr., Dobray Sándor 2 ft., Stern Herman 20 kr., Bogyó István 2 ft., Kotymán János 20 kr., Schrantz György 50 kr., Wellesz Ede 1 ft., Batik Sándor 1 ft., Seres Lajos 50 kr., Zolnay Károly 50 kr., Glaser Gábor 50 kr., Dr. Balassa Péter 50 kr., Abaffy Zsigmond 1 ft., Traub József 20 kr., Macskási Sámuel 20 kr., Zuckerman Károly 1 ft., Tóth József (mézeskalácsos) 2 ft., Ringvald József 1 ft., Hódi János 50 kr., T. Nagy István 50 kr., Lieberwerth Mihály 50 kr., Sarkadi Nagy Antal 2 ft., Schreiber Armin 50 kr., Tóth József, cipész 1 ft. 20 kr., Varga Imre 50 kr., Balogh János 1 ft., Kulinyi Zsigmond 1 ft., Soós Pál 1 ft., X. Y. Z. 1 ft., Szalay István 50 kr., K. Szabó Bálint 10 kr., Sántha János 10 kr., Id. Bartha János 1 ft., Abaffy László 50 kr., Ehrlich J. 50 kr., Dósa Elek 50 kr., Zsoldos Ferenc 1 ft., Bornstein József 50 kr., Horváth Ferenc 1 ft. Összesen: 74 forint.

Értesítések. Özv Kiss Albertnének a felső réten levő 7½ hold hereföldje első kaszálásra kiadó; értekezhetni a tulajdonossal saját házánál. III. t. 424. sz. — Boros Istvánnak II. t. 669. számú háza eladó. — Kállai János II. t. 289. sz. alatti lakosnak szent-lászlói 4 hold földje buzavetéssel együtt eladó. — Pap Bálint I. t. 469. sz. háza eladó. — A helybeli evangélica egyház temetőjében levő here- és fűkaszálo ez évi használat, vasárnap d. a. 2 órakor a helyszínen megejtendő árverés útján készpénz fizetés mellett el fog adatni. — Dömsödi Ignácnak királlyági 28½ hold földje eladó. — Ifj. Dömsödi Ignácnak királlyági 10½ hold földje eladó. — A helybeli izraelita hitközségi egyháznál, több ablak és ablakráma, több ajtó, s üvegajtók, zsalukáterek, 2 kád, ócska pléh-csatornák, épületfák, ócska zsindély, hétfőn d. u. 3 órakor árverés útján az imaház udvarán el fog adatni.

Felelős szerkesztő: Kulinyi Zsigmond.

Közgyűlési meghívás.

A Szentesi vidéki takarékpénztár t. részvényes tagjai értesítettek, miszerint a folyó évi április 2-ára kitűzött, de a vízveszély miatt elhalasztott

rendkívüli közgyűlés,

az előbbire kitűzött tárgysorozattal, folyó évi május hó 14-én délután 2 órakor a városháza nagy termében fog megtartatni.
Szentesen, 1876. ápril hó 27-én.

Ifj. **Bartha János,**
vál. elnök.

Fölhívás.

Az iskolaszéki elnökség meghagyásából fölhívja alul írott Szentesi város iparos-osztályát arra, hogy tanoncokat továbbra is az ismétlő-iskolába följárassák. A tanoncokat a rom. kath. egyház tanhelyiségében Csuppy Márton, tanító ur fogja oktatni.
Szentesen, 1876. május 5-én.

Z o ó J á n o s,
ism. isk. igazgató.

Több bolthelyiség,

mely Kun-szent-Márton város piac terének legelőnyösebb helyén 2—3 hó alatt fölépülend,

bérbe adandó;

— értekezhetni Kun-szent-Mártonban
Szigeti Gyula,
tulajdonossal.

Kemény TÚZIFA

a Tiszánál kirakva nálunk kapható.

Lázár és Sonnenfeld.

Egy jó karban levő, ujonnan fölszerelt

ZONGORA

eladó; — értekezni lehet:
Derekasy András (asztalos-mester) tulajdonossal.

Az első magyar gyapju-

mosó- és bizományi részvénytársaság

BUDAPESTEN

most nyitja meg 8-ik fizetési évét és fölhívja a t. c. gyapju-termelőket és kereskedőket, hogy **izzó-, hátmosó-, timárbor- és bárány-gyapjukat gyárszerű mosás és bizományos eladás végett** beküldeni sziveskedjenek. A beküldők kívánatra $\frac{1}{2}$ **előleget kapnak olcsó kamatra.** Az eladás bel- és külföldi gyárosok részére a **lehető legmagasabb árakon készízetés mellett** történik. A gyár minden beküldött mennyiséget **legkésőbb 4 hét alatt** mosásba ad. A címünk alatt föladott gyapjut a pályaudvarról vagy a hajóállomásokról a gyárba mi szállítjuk. A korábbi árjegyzékünkben foglalt költségek, minők: **raktárolási, biztosítási és mázsadíj,** valamint egyéb **mellékköltségeket** t. c. megbízónk előnyére **megszüntettük,** és a gyapju ezental nálunk **raktár- és biztosítási díjtól menten** őriztetik. **Árszabály:** mosási díj **izzó-gyapjuért 5 $\frac{1}{2}$ frt,** timár-gyapjuért **6 $\frac{1}{2}$ frt,** hátmosó-gyapjuért **7 $\frac{1}{2}$ frt** 100 kilogrammonként. **Eladási provizió 1 $\frac{1}{2}$ %** és esetleg ügynök használata esetén még $\frac{1}{2}$ **% alkuzsi díj.** — Idei programunkat kívánatra bérmentve megküldjük.

Az igazgatóság.

(Utánnymot nem díjaztatik.)

Meghívás.

Fábián-S. község iskolahelyiségül 2 db. épületet szándékozván építtetni, ez építési munkák elvállalására zárt ajánlatok betérjesztése mellett f. hó 18-án d. e. 9 órára Teés és Fábián S. község körjegyzői helyiségében az illető közműves, ács és asztalos vállalkozók meghivatnak; addig pedig az építési tervezetet Tasnádi János urnál megtekinthetik.

Szentesen, 1876 május 5.

Ifj. **Bartha János,**
megbízott.

Kitünő hatásu

minden gyomorbetegség ellen, valamint megrentott gyomor, étvágytalanság, hányás, gyomorgörcs, ugy mint hasmenés ellen a

dr. Ferini-féle

ÉLET-ELIXIR.

Ára egy nagy palacknak 80 kr.
Kis palacké 42 kr.

Egyedül kapható:

Franz V.-nál,

Holubkauban (Csehországban)
a cseh nyugoti vaspályánál.

Ugyanott kapható az oly híressé vált **köcsvény-lél,** (köszvény, rheuma ellen) 1 frt 20 kr.jával.
Ismételadók kerestetnek.

Hirdetmény.

A szentesi takarékpénztári egylet, a f. évi május hó 25-én (d. e. 9 órakor) az új kereskedelmi törvény szerint módosított alapszabályok értelmében szükségessé vált intézkedések, jelesen:

- a) elnök és alelnök választása;
- b) az igazgatóság, s illetőleg egy igazgató és négy igazgató tanácsos megválasztása;
- c) a fölügyelő bizottság (5 tag) választása;
- d) kölesön bíráló bizottmány (8 tag) föllállítása megtétele végett saját hivatalos helyiségében

közgyűlést

fogván tartani, erre az érdeklert felek tisztelettel meghivatnak

Szentesen, 1876. május 11-én.

Az igazgatóság által.

KÖZGYŰLÉSI MEGHÍVÁS!

A mindszei „önsegélyző-egyletnek“ f. évi március hó 19-ére kitűzött, azonban a vízveszély miatt elhalasztott

RENDKIVÜLI KÖZGYŰLÉSE

az előbbire kitűzött tárgysorozattal f. hó 21-én délutáni 3 órakor a „Polgári-kör“ helyiségében fog megtartatni, melyre t. részvényes tagjai ezennel meghivatnak.

Mindszenten, 1876. május 8-án.

Az igazgatóság.

Árverési hirdetmény!

Vagyonbukott Patai Szabó Sándor és neje Csúcs Juliánna szentesi lakosok csödtömegehez tartozó Fodor Imre szentesi lakos által felében mivel 22 hold kistőkei szántóföldön levő ez idei őszi buza termés fele része f. évi május 15-én, hétfőn reggel 9 órakor a Hoffer Antal szentesi kir. közejgyző hivatalos helyiségében tartandó nyilvános árverés útján el fog adatni, mire az árverelni szándékozók tisztelettel meghivatnak.

Szentesen, 1876. május 10-én

Szalai Miklós,

id. tömeggondnok és perügyelő.

Fölhívás cséplésre.

Alulírott tisztelettel fölhívja a földbirtokosokat és haszonbérlelőket

gőzgéppeli cséplésre.

A cséplés gyorsaságáért és a gabnának jól kicsépléseért kezeskedik. Bővebben értekezhetni személyesen vagy levél által lakásán: Csongrádon szentesi utca 10. szám.

Horváth István,
gépész és tulajdonos.